

6. september 2016

Kære Sundhedsudvalg

Min kone (Sabina, 29 år) og jeg (Anna Louise, 29 år) ønsker os brændende et barn. Vores største drøm er, at jeg kan få lov at bære og føde det. Men efter rigtig mange hormonsprøjter, negative graviditetstests og lægeundersøgelser må vi konkludere, at min biologi til vores store sorg ikke virker efter hensigten. I får her vores historie med et ønske om, at I vil se den som et vægtigt argument for at lovliggøre partnerdonation i Danmark.

Sabina og jeg har i snart 10 år dannet par. I alt den tid, vi har været sammen, har det været helt naturligt og en fælles drøm, at det var mig, der, når vi var klar, skulle være gravid og dermed bære og føde vores fælles børn. I slutningen af 2014 blev vi klar til at få et barn og lave vores familie. Derfor gik vi i gang med den fornødne udredning af mig og min fertilitet, så vi kunne begynde i fertilitetsbehandling.

Jeg blev efter udredningen vurderet til at være meget fertil. Jeg havde mange æg, god alder og perfekte hormoner. Vi underskrev erklæringen om medmoderskab og var nu klar til, som par, at begynde i fertilitetsbehandling med de første inseminationer. Dét gjorde vi med stor optimisme hos både os selv og lægerne fra Hvidovre Hospitals Fertilitetsklinik – vi regnede alle med, at det ville gå både hurtigt og nemt.

Efter seks mislykkede inseminationsforsøg blev vi visiteret til IVF-behandling. Vi begyndte at frygte, at der noget galt med mine æg, som man ikke havde opdaget eller ikke kunne afhjælpe medicinsk. Men lægerne var fortsat optimistiske og mente bestemt, at vi nok skulle opnå en graviditet med IVF.

I skrivende stund har vi været igennem både en IVF- og ICSI-behandling – begge gange uden positive resultater. Det var en stor skuffelse. Det har vist sig, at mine æg, uden at det kan forklares og dermed udbedres, har svært ved at blive befrugtet – og hvis de endelig bliver det, deler de sig helt forkert. Af de 21 æg der, i alt er blevet udtaget fra min krop ved de to behandlinger, har ikke et eneste udviklet sig til at kunne blive et liv. Disse resultater satte et endeligt punktum for vores og lægernes optimisme, hvilket har medført både chok, sorg og frustration for os begge.

Lægerne har tilbudt at foretage en sidste ICSI-behandling, hvor de igen vil prøve at skifte hormonpræparater, men qua de meget dårlige resultater fra vores andre behandlinger – og uforklarligheden heraf – vurderer de, at chancerne for et positivt resultat er meget små. De mener i stedet, at den største og bedste chance for, at jeg kan blive gravid, er, hvis jeg modtager et æg fra Sabina.

Men lige netop dette, selvom det er det bedste at gøre, er ikke muligt på grund af §5 i den nuværende lov om assisteret reproduktion, som siger: "Der må ikke etableres assisteret reproduktion, medmindre at ægcellen stammer fra den kvinde, der skal føde barnet, eller sæden stammer fra hendes partner."

Vi er dermed endt i en situation, hvor vores drøm om, hvordan vores familie skal blive til, er umulig i Danmark – dels på grund af fysiologiske problemer, og dels på grund af en lovmæssig formulering, som vi ikke oplever tager hensyn til netop vores samlivsform. Dette synspunkt vil vi nu redegøre for.

Vi har læst os frem til, at begrundelsen for formuleringen af §5 er, at man ved lov vil sikre barnets ret til at kende 50% af sit biologiske ophav – eller som etisk råd skriver; at mindst én af barnets sociale forældre skal være biologisk ophav til barnet. Hvis vi har ret i, at dét er begrundelsen, stiller vi os undrende over for, at loven qua sin formulering ekskluderer lesbiske pars mulighed for at fortage partnerdonation i forbindelse med assisteret reproduktion – fx i en situation som vores.

Hvis vi havde lov til at foretage partnerdonation, således at jeg kunne modtage ægceller fra Sabina, ville vi jo netop beskytte barnets ret til at have 50% af sit biologiske ophav som social forælder – ganske som det er tilfældet, når et heteroseksuelt par må benytte sig af æg- eller sæddonation. Lad mig bruge vores situation som et konkret eksempel: Funktionen af Sabinas ægceller, hvis der foretages partnerdonation i vores tilfælde, vil være den samme, som funktionen af mandens sædceller i et heteroseksuelt forhold, hvor kvinden har dårlige æg. I begge tilfælde bliver resultatet det samme: barnet vokser op med 50% af sit biologiske ophav som social forælder.

Sabina og jeg er stolte af, at vores forhold og ægteskab i Danmark på de fleste områder er ligestillet ved lov med heteroseksuelle forhold/ægteskab – hvilket vi fx ser bekræftet i de nye regler om medmoderskab, der juridisk sikrer Sabinas forbindelse til vores forhåbentlig kommende børn. Men lige hér i §5 ser vi, at Sabina – i stedet for at blive anerkendt som den partner/kone, hun ifølge loven og følelsesmæssigt er til mig – 'degraderes' til donor og således i stedet sidestilles med en veninde, en bekendt eller sågar en helt anonym donor. Det gør os kede af det, og vi har svært ved at forstå hvorfor.

Processen, der er gået forud for dette brev, har været både fysisk og psykisk krævende – og det føles komplet nytteløst at skulle opgive vores familiedrøm så tæt på målet på grund af en lovmæssig formulering, som vi oplever overser vores ellers fuldt ud anerkendte og ligestillede samlivs- og familieform – der i vores optik ikke udfordrer selve præmissen for den nuværende lovgivning om assisteret reproduktion. Vi håber, at dette brev kan overbevise Sundhedsudvalget om, at det vil være gunstigt at omformulere §5, således at den inkluderer et par som os.

De bedste hilsner

Anna Louise Hjorth Andersen